

In deze rubriek een overzicht van recente gerechtelijke uitspraken en nieuwe wetgeving die op komst is, voor zover van belang voor Nederlanders in België

De 30%-regeling

Zoals België de kaderregeling kent, zo heeft Nederland de 30%-regeling (ook wel expatregeling genoemd). Deze is bedoeld om extra kosten te compenseren, die worden gemaakt door uit het buitenland afkomstige schaarse en specifiek deskundige werknemers. Aan werknemers die voor deze regeling in aanmerking komen kan grofweg 30% van hun loon onbelast vergoed worden. Het kan daarom voordelig zijn om werknemers onder deze regeling te krijgen, waarbij de belastingdienst iedere aanvraag kritisch zal bekijken. Dit heeft de afgelopen maanden tot opvallend veel gerechtelijke uitspraken geleid én tot voorstellen voor nieuwe wetgeving. Eerst zal ik kort op de uitspraken ingaan en daarna op het wetsvoorstel.

Hof 's-Hertogenbosch 11 maart 2011:

In deze procedure is het de vraag of een buitenlandse werknemer nog recht heeft op de voordelen, als hij inmiddels is teruggekeerd naar zijn eigen land, maar nog wel inkomen uit de Nederlandse dienstbetrekking ontvangt (inkomsten uit aandelenopties). Het gerechtshof bepaalt dat de 30%-regeling van toepassing is op alle inkomsten – dus ook variabele loonbestanddelen – als die maar zijn toe te rekenen aan de periode waarin de werknemer aan de voorwaarden voldeed. Er moet dus sprake zijn van loon uit tegenwoordige dienstbetrekking. Of de werknemer op het genietingsmoment daadwerkelijk nog in Nederland woont, doet niet ter zake. Ook is het niet relevant of het loon oorspronkelijk voorwaardelijk was of niet.

Hof 's-Hertogenbosch 19 mei 2011:

Het gaat hier om een in het buitenland woonachtige voetbaltrainer met een buitenlandse nationaliteit, die een arbeidsovereenkomst met een Nederlandse voetbalclub (werkgever) sluit. Volgens het Hof beschikt de voetbaltrainer ten tijde van het aangaan van de arbeidsovereenkomst niet over specifieke deskundigheid die op de Nederlandse arbeidsmarkt niet of schaars aanwezig is.

Hof 's-Hertogenbosch 19 mei 2011:

De regeling kan in beginsel niet aangevraagd worden als men vooraf al in Nederland woont. In deze situatie is sprake van

een man van Roemeense nationaliteit die in Roemenië en Duitsland studeert, terwijl zijn vriendin in Nederland studeert. Hij heeft zich in Nederland bij zijn vriendin ingeschreven en heeft een aantal sollicitatiegesprekken in Nederland. Daarna vertrekt hij naar Roemenië, waar hij een woonruimte heeft. Enige maanden later solliciteert hij weer in Nederland en wordt hij aangenomen. Volgens het Hof waren zijn banden op het moment van aanwerven niet zodanig nauw, dat hij op dat moment al in Nederland woonachtig was.

Hof 's-Gravenhage 22 juni 2011:

Hier gaat het om een man van Duitse nationaliteit, in Duitsland woont en in 2007 bij een Nederlandse werkgever in dienst treedt als eerste pijpfitter. Het Hof oordeelt dat van een ervaren pijpfitter, zoals belanghebbende, niet kan worden gezegd dat hij over een specifieke deskundigheid beschikt in de zin van de 30%-regeling.

Hof 's-Gravenhage 5 juli 2011:

In deze casus wil een Nederlandse tandarts gebruik maken van de 30%-regeling. Hij stelt dat het niet rechtvaardig is dat tandartsen afkomstig uit het buitenland de regeling wel mogen toepassen en hij niet. Het Hof stelt de belastingdienst in het gelijk. De 30%-regeling is bedoeld voor uit het buitenland geworven werknemers die extraterritoriale kosten maken.

Hof 's-Gravenhage 26 juli 2011:

De vraag die hier aan de orde komt, is of de 30%-regeling ook van toepassing is op een ontslagvergoeding. Het hof kijkt hierbij naar de arbeidsovereenkomst. Daaruit blijkt dat de ontslagvergoeding gefixeerd is op één bruto jaarsalaris en (dus) niet afhankelijk is van de duur en omvang van de door de directeur verrichte arbeid. Omdat de grondslag van de 30%-regeling beperkt is tot loon uit tegenwoordige dienstbetrekking, en niet van toepassing is op loon uit vroegere dienstbetrekking, is deze ook niet van toepassing op de ontslagvergoeding.

Hoge Raad 16 september 2011:

In deze casus gaat het om een in België woonachtige radiologe, die in mei 2002 toetreedt tot de maatschap van een ziekenhuis in Nederland. Vier jaar later richt ze een eigen B.V. op, waarin ze haar maatschapsaandeel inbrengt. Ze komt vervolgens in dienst bij de B.V. en vraagt hiervoor de 30%-regeling aan. De Hoge Raad oordeelt dat niet gesproken kan worden van een ingenomen werknemer. Op het moment dat ze in dienst komt van haar eigen B.V. was ze immers al – als ondernemer- in Nederland werkzaam.

Brief staatssecretaris van Financiën 7 september / belastingplan

Voor 2012 worden er een viertal maatregelen voorgesteld:

1. Er komt een salarishnorm van ruim € 50.00. De huidige toets voor schaarse, specifieke deskundigheid vervalt daarmee.
2. Ingekomen werknemers die woonachtig zijn binnen een straal van 150 kilometer van de Nederlandse grens worden uitgesloten. Dit betekent onder meer dat ingekomen werknemers uit de grensstreek niet meer in aanmerking komen. Deze grens lijkt overigens in strijd met Europese regelgeving.
3. De regeling kent al een maximale periode van 10 jaar. Perioden van eerder verblijf en tewerkstelling in Nederland worden hierop in mindering gebracht. Deze terugblikperiode is nu 10 à 15 jaar en wordt verruimd tot 25 jaar. Dit betekent praktisch het einde van de regeling voor terugkerende Nederlanders.
4. De regeling zal worden opengesteld voor buitenlandse promovendi, die na hun promotie in Nederland ook in Nederland blijven werken. Voor deze groep geldt een lagere salarishnorm.

Op basis van overgangsrecht blijven afgegeven beschikkingen die niet aan bovenstaande voorwaarden voldoen in beginsel maximaal vijf jaar van toepassing.

Hof 's-Hertogenbosch 4 mei 2011: Tegen uitreiking formulier opgaaf wereldinkomen is geen bezwaar en beroep mogelijk

Vele Nederlanders hebben er mee te maken: het formulier opgaaf wereldinkomen dat ze van de Nederlandse belastingdienst thuis gestuurd krijgen. Velen vragen zich ook af of ze dit formulier in moeten vullen en terugsturen. Zo ook een man die in 2007 in Spanje woont. Hij dient een bezwaarschrift in. Het Hof overweegt echter dat dit

bezwaarschrift niet-ontvankelijk is. Het uitreiken van het formulier valt volgens het Hof onder het regime van de AWR. Dit betekent dat alleen bezwaar en beroep mogelijk is, wanneer het besluit tot het uitreiken van het formulier aangewezen zou zijn als een voor bezwaar vatbare beschikking. Volgens het Hof is dit echter niet het geval. Ofwel, de inspecteur was bevoegd het formulier uit te reiken en de man moet het invullen en terugsturen.

Conclusie Advocaat-Generaal Hoge Raad 19 augustus 2011: inhouding dividendbelasting op dividend voor Antilliaanse N.V. niet in strijd met EG-recht

Meerdere Nederlanders hebben in het verleden een structuur over de Antillen opgezet. Indien een Antilliaanse holding dividend ontvangt van een Nederlandse dochtervennootschap, dient hierover op basis van de BRK (soort belastingverdrag tussen Nederland en de Antillen) 8,3% dividendbelasting ingehouden te worden. Meerdere vennootschappen hebben hiertegen bezwaar aangetekend, omdat deze heffing volgens hen in strijd zou zijn met het EG-recht. De Advocaat-Generaal oordeelt echter dat dit niet het geval is. In dit soort situaties kan geen beroep op vrijheid van vestiging en/of kapitaalverkeer worden gedaan.

Conclusie Advocaat-Generaal Hof van Justitie 8 september 2011: Exitheffing toegestaan?

Al vele jaren speelt de discussie of Nederland (en andere Europese landen) belasting mogen heffen over stille reserves (en goodwill) van een vennootschap, op het moment dat de zetel van de vennootschap wordt verplaatst naar een ander land, waarbij die reserves niet direct worden gerealiseerd. Hof Amsterdam heeft hierover prejudiciële vragen gesteld aan het Europese Hof van Justitie. De Advocaat-Generaal bij het Hof is van mening dat de eindafrekeningsheffing moet worden uitgesteld tot aan het tijdstip waarop, indien geen zetelverplaatsing zou plaatsvinden, over de stille reserves belasting zou moeten worden betaald (bijvoorbeeld bij verkoop van de betreffende activa).

Conclusie Advocaat-Generaal Hoge Raad 2 augustus 2011: geen aftrek heffingsvrij vermogen door inwoner van Duitsland en België

De Advocaat-Generaal heeft op deze datum in twee zaken geconcludeerd (een advies aan de Hoge Raad). De eerste gaat om een inwoner van Duitsland, die onroerende zaken bezit in Nederland, welke belast zijn in box 3. Als buitenlands belastingplichtige, die minder dan 90% van zijn

gezinsinkomen in Nederland verdient, claimt hij de aftrek van het heffingsvrije vermogen in box 3. De Advocaat-Generaal is van mening dat Nederland slechts het volledige heffingsvrije vermogen moet toekennen, als iemand ten minste 90% van zijn (gezins)inkomen in Nederland verwerft.

In de tweede zaak gaat het om een inwoner van België, die ook onroerende zaken in Nederland bezit. Ze opteert niet voor de fictieve binnenlandse belastingplicht, maar verzoekt wel om het heffingsvrije vermogen in box 3. Ook hier oordeelt de Advocaat-Generaal dat de belastingplichtige alleen recht heeft op het volledige heffingsvrije vermogen als ze tenminste 90% van haar inkomen in Nederland verwerft. Omdat belanghebbende onvoldoende inzicht heeft gegeven in haar inkomen, kan zij hier geen aanspraak op maken. Op basis van het belastingverdrag met België komt zij overigens wel in aanmerking voor een pro rata-deel van het heffingsvrije vermogen. In dat geval wordt het heffingsvrije vermogen toegekend in de verhouding van het totale wereldinkomen tot het aan Nederland toe te rekenen deel hiervan. Ook hiervoor zal ze echter wel haar inkomensgegevens volledig moeten overleggen.

Hof Amsterdam 28 juli 2011: Woning belast in box 3, omdat bewijs Nederlandse woonplaats ontbreekt

Wederom een (feitelijke) procedure over de vraag waar iemands fiscale woonplaats is gelegen. Meestal gaat de discussie dan om een belastingplichtige die de stelling inneemt dat deze niet in Nederland woont, terwijl de belastingdienst van mening is dat de woonplaats wel Nederland is. In dit geval was het omgekeerd. Voor de belastingplichtige was woonplaats Nederland van belang, omdat ze dan de hypotheekrente van haar woning in aftrek kon brengen.

Het gaat om een vrouw die in 2005 eigenaar is van een woning in Nederland, die door haar ook als postadres werd gebruikt. Zij heeft ook een woning in het buitenland. Volgens de inspecteur, daarin gesteund door Hof Amsterdam, heeft de vrouw echter niet aannemelijk gemaakt dat zij in Nederland woont. Zij heeft weliswaar een woning in Nederland, bankrekeningen bij een Nederlandse bank, een auto in Nederland en betaalt voor GWL in Nederland, maar volgens het Hof is dat onvoldoende. Daarbij overweegt het Hof dat niet aannemelijk is geworden dat zij meer dan 180 dagen in Nederland is verbleven. Voor het hebben van een fiscale woonplaats in Nederland is volgens het Hof van belang dat er een duurzame band van persoonlijke aard bestaat met Nederland, welke band niet sterker hoeft te zijn

dan de band met enig ander land. Het middelpunt van iemands maatschappelijke leven dient zich daarvoor in Nederland te bevinden. Daar is hier volgens het Hof hier niet aan voldaan en daarom is de vrouw aan te merken als buitenlands belastingplichtige en moet haar Nederlandse woning belast worden in box 3.

Hof Arnhem 31 mei 2011: woonplaats Nederland of Bonaire?

Belanghebbende in deze procedure is in 1997 naar Bonaire vertrokken. Destijds is er overleg geweest met de Nederlandse belastingdienst, welke de nieuwe woonplaats heeft geaccepteerd. Daarna is belanghebbende enigaandeelhouder en bestuurder gebleven van een in Nederland gevestigde vennootschap. Naar aanleiding van een boekenonderzoek bij deze vennootschap is de FIOD ingeschakeld. Op basis van de uitkomsten van het FIOD-onderzoek is belanghebbende veroordeeld voor oplichting, valsheid in geschrifte en het opzettelijk onjuist of onvolledig doen van aangifte. Belanghebbende heeft tijdens de verhoren ook toegegeven dat hij nauwelijks in Bonaire was en vooral actief in Nederland. Belanghebbende heeft tijdens de onderhavige procedure nog gesteld dat zijn verklaringen voor de FIOD in deze procedure niet ingebracht mogen worden en dat aangesloten moet worden bij de eerder afgegeven woonplaatsverklaring voor Bonaire. Hof Arnhem beslist echter dat belanghebbende woonachtig was en is gebleven in Nederland.

Hof 's-Hertogenbosch 8 april 2011: geen verhuisboedelvrijstelling BPM

Ook in deze procedure is de woonplaats aan de orde. Iemand die vanuit het buitenland naar Nederland verhuist kan met een beroep op de verhuisboedelvrijstelling een auto zonder BPM invoeren in Nederland. Belanghebbende werkte als promovendus bij een Nederlandse universiteit en heeft in het kader van de samenwerking met een Duitse instelling gedurende een jaar ook werkzaamheden in Duitsland verricht. In die periode heeft hij zich ingeschreven in Duitsland, maar zijn dienstverband met de universiteit is in stand gebleven. In Duitsland koopt hij een auto en bij terugkeer doet hij in Nederland een beroep op de verhuisboedelvrijstelling. Het Hof oordeelt echter dat het verblijf in Duitsland tijdelijk is bedoeld en dat de normale verblijfplaats dus steeds in Nederland is gebleven. Aan de eis dat belanghebbende zijn normale verblijfplaats heeft overgebracht is daarom niet voldaan en de vrijstelling is niet van toepassing.

Rechtbank 's-Gravenhage 6 juli 2011: inkomsten van in Engeland wonende DGA terecht

Belanghebbende houdt de aandelen in een B.V. en ontvangt hieruit salaris. In zijn IB-aangiften geeft hij geen Nederlands inkomen aan, omdat hij in Engeland woont. Uit informatie die de Nederlandse belastingdienst uit Engeland ontvangt, blijkt dat de man de inkomsten uit de B.V. ook niet in Engeland heeft aangegeven. Tevens blijkt daaruit dat de man zijn werkzaamheden voor de B.V. voornamelijk in Nederland heeft verricht. De rechtbank oordeelt vervolgens de man zijn dienstbetrekking voor de B.V. in Nederland heeft uitgeoefend en dat deze inkomsten in Nederland belast zijn.

Rechtbank Arnhem 14 juli 2011: conserverende aanslag voor remigrerende Fransman is terecht

Een man van Franse nationaliteit woont sinds de jaren '80 in Nederland en houdt de aandelen in een Nederlandse vennootschap. In 2006 remigreert hij naar Frankrijk. In het kader van deze (r)emigratie wordt een conserverende aanslag opgelegd voor zijn aanmerkelijk belang. De man vindt dit in strijd met het belastingverdrag tussen Nederland en Frankrijk. Volgens Rechtbank Arnhem wordt de aanslag opgelegd over een voordeel dat geacht wordt genoten te zijn op het moment, onmiddellijk voorafgaand aan de emigratie. Op dat moment is het belastingverdrag nog niet van toepassing en kan de man daarop dus geen beroep doen.

